

မင်းသွေးသစ္စာ

မိုးသောက်ကြယ်

နိဒါန်း

ခွေးတစ်ကောင်သည် အစာအာဟာရ ရှာဖွေရင်း ဇွဲနဘဲကြီးစွာဖြင့် သွားလာလှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ကောင်းကင်တွင် လခြမ်းကွေးကွေးက လေးက မှုန်ပြပြထွန်းလင်းနေ၏။

အဝေးဆီမှ တုန်းမောင်းခေါက်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာချိန်တွင် ခွေး အသည် တရှုံ့ရှုံ့အနံ့ခံရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို သတိပြုမိသွား၏။

၎င်း၏ ထက်မြက်သော အနံ့ခံအာရုံအတွင်းသို့ လေတွင် လွင့်ပါးလာ သည့် သွေးညှီနံ့က တိုးဝင်လာ၏။ ချက်ချင်းပင် ခွေးအသည် ထိုင်းမှိုင်း လေးလံနေရာမှ အစာအာဟာရ၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် သွက်လက်ဖျတ် လတ်လာ၏။

၎င်းမှာ စောင်းရွဲ့နေသော မှတ်တိုင်နှင့် မြေစိုင်းခဲ တစ်ပုံပေါ်ခြေချမိ သည် နှင့် သားကောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရပြီ ဖြစ်၏။

ခွေးအသည် ဗီဇဓိတ်အရ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေတ္တမျှ လှည့်လည် အ ကဲခတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ၏ အစာ အာဟာရကို တွေ့ရှိသွားပြီဖြစ် သောကြောင့် ဆွဲဆွဲငင်ငင်ဖြင့် အူသံရှည်ပေးလိုက်တော့၏။

ခွေးအ၏ အရှေ့တွင် ဖျာလိပ်ဖြင့် ပတ်၍ စွန့်ပစ်ခြင်း ခံထားရသော လူသေအလောင်းတစ်လောင်းရှိ၏။ အလောင်းကောင်၏ သွေးစအလိမ်း လိမ်းနှင့် ခြေအစုံက ဖျာလိပ်မှ ထွက်ပြုနေ၏။

ခွေးအသည် ဆာလောင်တပ်မက်မှုအတိဖြင့် ခြေအစုံမှ သွေးစတို့ ကို

လျှာဖြင့် လျက်ရှိ၏။ ထိုထက်ပို၍ သူ၏ အစာအာဟာရကို ကောင်းစွာ မှီ
ဝဲနိုင်ရန်အတွက် အလောင်းကောင်၏ ခြေတစ်ဖက်ကို ခဲ၍ ဖျာလိပ်မှ လွ
တ်ကင်းရန် ရုန်းကန်ဆွဲငင် လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လိုအပ်သည် ထက်ပို၍ အလောင်းကောင်၏ ခြေတစ်ဖက်
သာမက ဖျာလိပ်တစ်ခုလုံးပါ လှုပ်ရှားသွား၏။

ခွေးအသည် သင်္ကာမကင်းဟန်ဖြင့် အစာကိုလွှတ်၍ နောက်သို့ ဆု
တ်ခွာသွား၏။ ဖျာလိပ်တွင်းမှ လှုပ်ရှားမှုက ရပ်တန့်ခြင်းမရှိဘဲ ဆက်တို
က်ပင်ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ခွေးအသည် ထိုအရာမှ သူ့အတွက် အစာအာဟာရ မဖြစ်နိုင်တော့မှ
န်း သဘောပေါက်ကာ တအီအီအသံ ပေးရင်း မလှမ်းမကမ်းမှ အကဲခတ်
လျက်သာ ရှိတော့၏။

ဖျာလိပ်တွင်း၌ အသက်ကင်းမဲ့နေပြီအထင်နှင့် သင်္ချိုင်းတွင် စွန့်ပစ်
ခံထားရသော လူရွယ်တစ်ယောက်ရှိ၏။ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအနှံ့အပြားတွ
င် လည်း ဒဏ်ရာဗရပွနှင့် သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြစ်နေ၏။

လူရွယ်သည် အမိုက်အမှောင် တိုက်ကြီးအတွင်းမှ အလင်းတစ်စကို
ဖမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်ရင်း သတိပြန်လည်လာ၏။

သူသည် အုန်းမောင်းသံသဲ့သဲ့ ခွေးအတစ်ကောင်၏ အနီးကပ် ကြော
က်မက်ဖွယ် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သံကိုလည်း ကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

သူတွင် အသိအာရုံကို စုစည်းမိသည် မှ အပ အားအင်မဲ့နေလေ၏။
သို့သော် သူ့ကို ခွေးအတစ်ကောင်က အစာအာဟာရအဖြစ် အသုံးချ
တော့မှန်း သိရှိချိန်တွင် ရှိသမျှ အားအင်တို့ ကို စုစည်း၍ ရုန်းကန်လိုက်
တော့၏။

လူရွယ်သည် သူ၏ ခြေထောက်ကို ခွေးအက ခဲထားရာမှ လွှတ်လိုက် ပြီးနောက် ထိုသတ္တဝါမှာ မိမိကို ရုတ်တရက်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ဦးမည်မဟုတ်မှန်း တွေးမိ၏။

သူသည် ကြိုးနှင့် လျော့ရိလျော့ရဲ တုတ်နှောင်ထားသော ဖျာလိပ်အတွင်းမှ ကြိုးစား၍ ရုန်းကန်ထွက်လာ၏။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်းရှိ ခွေးအတစ်ကောင်သည် အဝေးသို့ ပြေးထွက်သွားသည် ကို မြင်တွေ့ရ၏။ လူရွယ်သည် မည်သည့်အရာကိုမျှ အလွယ်တကူ လက်လျှော့ အရှုံးပေးမည့်သူ မဟုတ်ချေ။

သူသည် သဘာဝလောကကြီးတွင် အသက်ရှင် ရပ်တည်ရေးအတွက် အားအင်အပြည့်နှင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား ရမည်ကိုလည်း သဘောပေါက်ထားသူ ဖြစ်၏။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး နေရာလပ်မကျန်အောင် ပြင်းပြစွာ နာကျင်လျက် ရှိ၏။ သူ၏ ခြေလက်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုကို အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားရန်ပင် အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်မှုနှင့် အားထုတ်ရ၏။

သို့သော် လူရွယ်သည် နောက်ဆုံးတွင် မှတ်တိုင်တစ်ခုကို အားပြု၍ မတ်မတ်ရပ်လာနိုင်၏။

ထိုအချိန်တွင် အရှေ့ဆီမှ မှိုငြင်းညို့ညို့တောင်တန်းကြီး၏ အနားသတ်ကာ အရုဏ်ဦးရောင်နီဖြင့် ထင်ရှားလာ၏။ လူရွယ်သည် မိုးကောင်းကင်ကို မော့၍ ကြည့်ကာ -

"ငါ့အတွက် နှလုံးခုန်သံ၊ ရပ်တန့်မသွားသေးတာကို သိလိုက်ရတာပဲ။ ဝမ်းမြောက်စရာ ဆုလဒ်ကြီးတစ်ခုပါပဲ။ ဒါဟာ သဘာဝလောကကြီးက ငါ့ရဲ့ ဘဝသစ်အတွက် ပေးအပ်လိုက်တဲ့ အခွင့်အရေးပဲ။ ဟုတ်တယ်။ အ

ခုအချိန်ကစပြီး ငါ့ရဲ့ ဘဝဟောင်းဟာ ဒီသင်္ချိုင်းထဲမှ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝဟောင်းက ငါ့ရင်ထဲကို နာနာကျင်ကျင် ထိုးစိုက်ပါလာတဲ့ ဆူးတွေကိုတော့ နှုတ်ပစ်ရဦးမယ်။ ဘဝသစ်ရဲ့ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုအတွက် အဲဒီဆူးတွေဟာ အဟန့်အတားတွေပဲ။"

ဟု ရေရွတ် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သူ၏ အတွေးအခံရုံထဲတွင် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သည့် လူတစ်ယောက်၏ လှောင်ရယ်သံကို ကြားယောင်မိ၏။

"ဟား...ဟား...ဟား...ဟေ့ကောင်၊ မင်းမြဲမြဲမှတ်ထားစမ်း၊ လူတစ်ယောက်မှာ အားနည်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိစမြဲပဲကွ၊ မင်းဟာ ဘယ်လောက်ပဲ သတိရှိသူဖြစ်ပါစေ၊ အခွင့်ကောင်းကို စောင့်နေတဲ့ ငါ့အတွက် အခုတော့ မင်းရဲ့ အားနည်းချက်ကို မိမိရဆုပ်ကိုင်ပြီး မင်းကို အနိုင်ယူနိုင်ပြီလေ။ မင်း ဟာ အရှုံးအတွက် အသက်ကို ပေးရတော့မယ်"

လူရွယ်သည် ထိုကဲ့သို့ လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံကို ကြားရပြီးနောက် မေးကြောကြီးများ ထောင်အောင် အံကြိတ်ကာ

"ငါ့ရဲ့ အားနည်းချက်ဟာ သနားကြင်နာခြင်းဆိုတဲ့ အသက်နဲ့ ရင်းပြီး ရလာတဲ့ သင်ခန်းစာပဲ"

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ထို့နောက် လူရွယ်၏ အတွေးထဲတွင် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ် ဝင်ရောက်လာပြန်၏။ မိန်းမပျိုသည် တစ်ချိန်က သူ့ကို

"ကျွန်မအတွက် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေလည်း အရေးမကြီးဘူး၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေလည်း အရေးမကြီးဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကျွန်မရဲ့ အသက်ခန္ဓာတောင် အရေးမကြီးပါဘူး။ ရှင့်ကိုချစ်ရတဲ့ အချစ်စိတ်ကပဲ အ

ရေးကြီးတယ်။"

ဟု ပြောခဲ့၏။

လူရွယ်သည် ထိုစကားကို ကြားယောင်ကာ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့အပြားတွင် ရရှိထားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ထက်ပို၍ ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွား၏။

လူရွယ်သည် ဘဝသစ်တစ်ခုစတင်ရန် ကောင်းကင်ပြင်ကျယ်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ငေးမောနေမိ၏။

ထိုအခါ သူသည် ကောင်းကင်ပြင်တွင် ထွန်းလင်းတောက်ပနေဆဲ သာရှိသည့် အရာတစ်ခုကို သတိပြုမိ၏။ ထိုအရာသည် မိုးသောက်ကြယ် ဖြစ်၏။

မိုးသောက်ကြယ်သည် အရုဏ်ဦးရောင်ခြည်ကို အံတု၍ ထွန်းလင်းတောက်ပရန် ကြိုးစားနေ၏။ ၎င်းသည် အမိုက်အမှောင်တိုက်ကြီးထဲတွင် တစ်ချိန်လုံး ထွန်းလင်းခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

ထိုအခါ လူရွယ်သည် မြေပြင်တွင် ခြေအစုံကို ကျောက်တိုင်စိုက်သလို မြဲမြံစွာ ရပ်တန့်၍ လက်ကို ဆန့်တန်းကာ-

"အားလုံးဟာ အမိုက်အမှောင်ထဲက မျှော်လင့်ချက်ဆိုတဲ့ အလင်းတစ်စကိုရှာဖွေရင်း အမိုက်အမှောင် တိုက်ကြီးထဲကို တိုးဝင်နေကြတယ်။ မိုးသောက်ကြယ် ရေ မင်းကတော့ တမူထူးခြားစွာ အရုဏ်ဦးကို အံတုဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ မကြာခင် မင်းဟာ အရုဏ်ဦးကြောင့် မှေးမှိန်သွားရတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာ တော့ အမြဲပဲ ထွန်းလင်းနေတော့မှာပါကွာ"

ဟု ရေရွတ် လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် လူရွယ်သည် မာကျောသော စိတ်၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဘဝသစ်အတွက် ခြေလှမ်းကို စတင် လိုက်လေတော့၏။

ပထမပိုင်း

တစ်နေ့သ၌ ရွက်တပ်၊ ဦးတော့၊ ပဲ့ထောင်၊ ပိန်းကောလှေကြီးတစ်စင်းသည် တာပိန်မြစ်ကြောင်းအတိုင်းစုန်၍ ဗန်းမော်ဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာ လာလေ၏။

အင်္ဂလိပ်ကိုလိုနီ၊ ထိုခေတ်အခါက တရုတ်နိုင်ငံမှ နေ၍ ဝန်တင်လားများ အသုံးပြုကာ ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့် လည်းကောင်း၊ တာပိန်မြစ်ကြောင်းအတိုင်းလည်းကောင်း၊ ဗန်းမော်(သို့) မြန်မာပြည်အတွင်းသို့ ကုန်စည်ကူးသန်း ရောင်းဝယ်မှုများ ပြုလုပ်ကြ၏။

၎င်းတို့ သည် ပိုးချည်၊ ကတ္တီပါ၊ စက္ကူ ၊ ပြဒါး၊ ဆေးဒန်း၊ ရွှေဆိုင်း၊ အိုးခွက်၊ လက်ဖက်ခြောက် စသည် ဖြင့် သယ်ဆောင်လာတတ်ပြီး အပြန်ခရီးတွင် ဝါဂွမ်း၊ ကျောက်စိမ်း စသည် တို့ ကို ယူဆောင်သွားတတ်ကြ၏။

ကြီးမားလှသော ပိန်းကောလှေကြီးမှာ ဗန်းမော်တွင် ခဏမျှ ဆိုက်ကပ်ပြီး ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆက်လက်ထွက်ခွာလာ၏။

၎င်းလှေကြီးသည် ဗန်းမော်တွင် ကုန်ပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခြင်းမရှိဘဲ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခြင်း ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ၎င်းသည် ကုန်သည် လှေ တစ်စင်းမဟုတ်ချေ။ ၎င်းတွင် ကုန်ပစ္စည်းဟူ၍ မည်မည်ရရပါ ရှိမလာဘဲ သစ်စေးကဲ့သို့ အနက်ရောင် အစေးတစ်မျိုးဖြင့် သုတ်လိမ်းထားသော ကျွန်းသေတ္တာကြီး သုံးလုံးကိုသာ သယ်ဆောင်လာ၏။

ဝိန်းကောလေကြီး၏ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်မှုမှာ အပြင်ပန်းမြင်ရုံနှင့် သိသာလေ၏။ အတွင်းခန်းများကိုမူ သူဌေးသူကြွယ်တစ်ယောက်၏ အိမ်ခန်းဆောင်များကဲ့သို့ ခမ်းနားစွာ ပြုပြင်မွမ်းမံထား၏။

ထိုအထဲတွင် အခြားအခန်းများ ထက် ပို၍ ခမ်းနားလှပကာ ပို၍ ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီးတစ်ခန်းလည်း ပါရှိ၏။ ၎င်းအခန်းသည် ပဲ့စင်အောက်တွင် တည်ဆောက်ထား၏။

ပဲ့စင်မှ နေ၍ ၎င်းအခန်းထိရောက်ရှိရန် လှေကားအရှင်တစ်ခုလည်း တပ်ဆင်ထား၏။

ထိုအခန်းကျယ်ထဲတွင် ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး အပြင်သို့ ခြေတစ်လှမ်းမျှ မထွက်ဘဲ လိုက်ပါလာသည့် လူကြီးတစ်ယောက်ရှိ၏။

လူကြီးမှာ အသက်(၅၀) ကျော်ခန့်ရှိကာ လက်လေးသစ်ခန့် အရွယ်ရှိသော မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများက အဖြူရောင်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းနေပြီ ဖြစ်၏။

ရှည်လျားသော ဆံပင်တို့ ကို ငယ်ထိပ်တည့်တည့်တွင် သေသပ်စွာ စုစည်းထုံးဖွဲ့၍ နဂါးခေါင်းသဏ္ဌာန် ကျောက်စိမ်းဆံထိုးဖြင့် ထိုးစိုက်ထား၏။

လူကြီး၏ မည်းနက်သော မျက်ခုံးထူထူအောက်မှ သေးသွယ်ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်လုံးအစုံကမူ ရင့်ကျက်မှုနှင့် အစဉ်အမြဲသတိရှိခြင်းဟူသည် အမှတ်လက္ခဏာအဖြစ် တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပနေ၏။

၎င်းသည် အခန်းအောင်းနေသည် ဆိုသော်ငြား၊ အိပ်စက်နား နေချိန်မှ လွဲ၍ အခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း စာရေးစားပွဲပုက

လေးတွင် ငှက်မွေး ကလောင်တံဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ရေးသားရင်း အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့၏။

ပိန်းကောလေ့ကြီးသည် ဗန်းမော်မှ ထွက်ခွာ လာပြီးနောက် လူကြီး၏ အခန်းသို့ လူထွားကြီးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။

လူထွားကြီးသည် ရှည်လျားသော ဆံပင်တို့ ကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်၍ ထား၏။ အပေါ်ပိုင်းတွင် သမင်ရေ အင်္ကျီလက်ပြတ်ကို ဝတ်ဆင်၍ ချည်ကြမ်းဘောင်းဘီပြာနှင့် ပိတ်ဖိနပ်ကို စီးထား၏။

၎င်းက ဦးစွာ အခန်းတံခါးကို ငြင်သာစွာဖွင့်၍ လှမ်းဝင်ကာ လူကြီးအား ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ပြီး ခေါင်းငုံ့အရိုအသေပေးလေ၏။

လူကြီးက အနီရောင်ပိုးသားအင်္ကျီရှည်ကြီး တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခါသွားအောင် ဝှေ့ယမ်းပြီး..

"သက်သာသလိုနေပါ ဝမ်လု"

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဝမ်လုဟူသော လူထွားကြီးက အသွားနှစ်ဖက်ပါသော ဓားကောက်အရိုးပေါ် လက်တင်၍ ခေါင်းမော့ကာ

"နဂါးသခင်ကြီးခင်ဗျား၊ အခုဆိုရင် ဧရာဝတီမြစ်ရဲ့ အရှေ့ကနေ အနောက်ကို စီးဆင်းတဲ့ နေရာကို ရောက်ရှိလာပါပြီ၊ စင်းကန်းဆိုတဲ့ အရပ်ကို မကြာခင်က ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီ ၊ ဧရာဝတီရဲ့ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ နေရာကို ရောက်နေပါပြီ"

ဟု သတင်းပို့လေ၏။ ဝမ်လု၏ စကားကြောင့် လူကြီးသည် မုတ်ဆိတ်ကို ခပ်ဖွဖွပွတ်သပ်ကာ

"ကောင်းပြီ၊ ငါတို့ ရဲ့ ခရီးဆုံးကို မကြာခင် ရောက်တော့မယ်ဆိုတာ လှေထိုးသားတွေကို သတိပေးလိုက်ပါ"

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။

ထိုအခါ ဝမ်လုသည် နဂါးသခင်ကြီးအား အရိုအသေ ပေးရင်း နောက်ဆုတ်ထွက်ခွာသွား၏။

နဂါးသခင်ကြီးသည် လည်း လက်တွင်းမှ ငှက်မွေးကလောင်တံကိုချကာ ဖြည်းဖြည်းစွာထ၍ ဝမ်လု၏ နောက်မှ လိုက်ပါလာ၏။ သူတို့ သည် မကြာမီ ကုန်းပတ်ထက်သို့ ရောက်လာကြ၏။

နဂါးသခင်ကြီးအတွက် ယူနန်ပြည်နယ်စပ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး ယခုအထိ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော လေကို ရှူရှိုက်မိသည် မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်၏။

၎င်းသည် ကုန်းပတ်မှ နေ၍ မြစ်ကမ်းပါး၏ လက်ဝဲဘက်မှ အမြင့်ပေ (၈၀၀) ကျော်ခန့်ရှိမည့် ကျောက်တောင်ကမ်းပါးကြီးကို ငေးမျှော်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုနေရာတွင် မြစ်ပြင်သည် ကိုက်(၁၅၀) ခန့်သာ ကျယ်ဝန်းလေရာ ပိန်းကောလေ့ကြီးသည် ကမ်းပါးနှင့် နီးကပ်စွာ ရွေ့လျားသွားလာနေ၏။

ကျောက်တောင်ကမ်းပါး တစ်လျှောက်တွင် ချုံနွယ်သစ်ပင်များ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။ ထိုနေရာတွင် ပြေးလွှားနေသော မျောက်များ ၊ ဟိုမှ သည်မှ ပျံသန်းနေသည့် လွန်စွာလှပသော နှုတ်သီးနီနှင့် ငှက်ကြီးများကို အတိုင်းသား တွေ့ရ၏။

ထိုအခိုက် နဂါးသခင်ကြီး၏ နဘေးသို့ ခရမ်းရောင် ဝတ်စုံနှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့် ရောက်ရှိ လာပြီး ခေါင်းကိုငုံကာ လေသံတီးတိုးဖြင့်

"ဦးလေးယွမ်..."အသက်ရှင်နေလိုခြင်းသည် အစွဲအလမ်းဖြစ်ခဲ့သော်သေဖို့ အတွက် ကြောင့်ကြနေသလိုရှိ၏။ စစ်မှန်သော လွယ်ကူမှုဟာ ခ

ကံခဲ၏။ ရှေ့ဆုံးရောက်ရှိလိုသူဟာ နောက်ဆုံးဖြစ်ရ၏ "လို့ ရှေးဟောင်း
တောက်တယ်ကျင်းကျမ်းထဲမှာ အတိအလင်းဖွင့်ဆိုထားပါတယ်"

ဟု ပြောလေ၏။

နဂါးသခင်ကြီးသည် မိန်းမပျို၏ စကားဆုံးလျှင် မာထန်ခြင်းလည်း
မရှိ၊ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ခြင်းလည်း မရှိဘဲ အဝေးဆီမှ လွင့်ပါးလာသည်
ဟု ထင်ရသောအသံဖြင့်

"လီလီ ...ဦးလေးယွမ်ဟာ တောက်တယ်ကျင်းရဲ့ အနှစ်သာရဖြစ်တဲ့
ဆန့်ကျင်ဘက် အစွန်းနှစ်ခုပေါ်မှာ ရှိမနေပါဘူး၊ ကြင်နာမှုကိုဖြစ်စေဖို့
အလွန်အမင်းအားထုတ်ကြိုးစားခြင်းဟာ အတ္တကျိုးကြည့်တဲ့
ပုံစံတစ်မျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ လှပဖို့ အလွန်အမင်း
အားထုတ်ကြိုးစားခြင်းဟာ လူကို အကျည်းတန်စေမှာ ပါပဲ၊ တစ်စုံတစ်
ရာကို ပို၍ လွန်၍ ပြုလုပ်ခဲ့ရင် သက်ဆိုင်တဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အစွန်းတွေ
ဟာ ပေါ်ထွက်လာမှာ ပါပဲ"

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လီလီက ခေါင်းကိုယမ်း၍

"အခု လီလီတို့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ကံကြမ္မာတရားရဲ့
အပြောင်းအလဲကြီးဟာ အစွန်းတစ်ဖက်ကို တွန်းပို့နေသလိုပဲ၊ ဦးလေး
ယွမ်ကလည်း အဲဒီအတွက် နှစ်သက်ကျေနပ်သလို လုပ်ဆောင် အကော
င်အထည်ဖော်နေတာပဲ မဟုတ်လား"

ဟု ဆိုလေရာ နဂါးသခင်ကြီး၏ အကြည့်က လီလီထံ ရောက်ရှိလာ
ကာ

"လီလီ...မင်းဟာ ဉာဏ်ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ မထင်မှတ်တဲ့
အပြောင်းအလဲကြီး တစ်ခုကို ရုတ်တရက်တွေ့ကြုံလိုက်ရလို့ ကံကြမ္မာ

တရားအပေါ် နားလည်မှု နည်းနည်းလွဲသွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဦးလေး ယွမ်ဟာလည်း ကံကြမ္မာတရားနဲ့ အတူ မင်းကို အစွန်းတစ်ဖက်ရောက် အောင် ဆွဲခေါ်နေတယ်လို့ ခံစားမိလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေဟာ မင်း ရဲ့ အထင်ပဲဖြစ်တယ်။ အမှန်တရား မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မကြာခင် သဘောပေါက်လာမှာ ပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီလို နားလည်သဘောပေါက်အောင် ဦးလေးယွမ်ရဲ့ ရင်ထဲက လျှို့ဝှက်စကား တချို့ကို လီလို့ကို ပြောပြရ လိမ့်မယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ဟောဒီက သာယာတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုရင်း စိတ်နှလုံးကို အပန်းဖြေလိုက်ပါ။"

ဟု ပြောလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ပိန်းကောလှေကြီးသည် ရှည်လျားသော ကျောက်တောင် ကမ်းပါးကြီးအနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားလာရင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် နဂါးသခင်ကြီးက မလှမ်းမကမ်း၌ အသင့်ရှိနေသော ဝမ်လုကို လက် ထောင်၍ အချက်ပြကာ

"ဝမ်လု၊ လှေကို အရှိန်သတ်ပြီး လက်ဝဲဘက်ကျောက်တောင်ကမ်းပါးစွန်းက ထီးထီးကြီး ရှိနေတဲ့ ကညင်ပင်ကြီးသုံးပင်နေရာလောက်မှာ ရပ်တန့်နိုင်အောင်လုပ်ပါ။"

ဟု အမိန့်ပေး လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝမ်လုသည် လှေထိုးသားများကို ညွှန်ကြားပြီး ပိန်းကော လှေကြီးကို ရေစီးအလျင်အား အံ့တု၍ ကမ်းတွင် ကပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားကြလေတော့၏။

၎င်းတို့ သည် ပိန်းကောလှေကြီး၏ နေရာအသီးသီးတွင် ကြိုးခွေများ အသင့်ရှိနေကြ၏။ ရွက်ဆိုင်းကြိုးများကိုလည်း ချပြီး ဖြစ်၏။

ပဲ့ကိုင်က ကမ်းနှင့်နီးကပ်နိုင်သမျှ နီးကပ်စေရန် လှေကြီးကို ထိန်းသိမ်းပေးလေ၏။ ထိုအခါ ကြိုးခွေသမားများ သည် မျောက်များ လို ကျောက်တောင်ကမ်းပါးကြီးဆီသို့ ခုန်လွှားသွားကြလေ၏။

ထိုသူများ ၏ ကြိုးခွေမှ တစ်စကို လှေကြီးဖြင့် ဆက်သွယ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ကျောက်တောင်ကမ်းပါးစွန်းမှ လူများ သည် မကြာမီပင် လှေကြီးကို ထိုနေရာတွင် ဆိုက်ကပ်၍ မရွေ့ရှားနိုင်စေရန် ပြုလုပ်ပြီးဖြစ်ကြ၏။

ထိုသူများအား ဝမ်းလှက ဆက်လက်ခိုင်းစေလေရာ လူအချို့သည် ကျောက်တောင်ကမ်းပါး ထက်သို့ တွယ်ကပ်၍ တက်သွားကြပြန်၏။

ပြီးလျှင် ကျောက်တောင်ကမ်းပါးပေါ်မှ နေ၍ စက်သီးကြိုးဆင်၍ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများအား ဆွဲငင်ယူကြပြန်၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဝမ်းလှက နဂါးသခင်ကြီးရှေ့တွင် ဒူးထောက်အရိုအသေပေးကာ

"သခင်ကြီးနဲ့ သခင်မလေးတို့ ကျောက်တောင်ကမ်းပါးကို တက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်ပါပြီ"

ဟု သတင်းပို့လေ၏။

ဝမ်းလှတို့ ၏ လုပ်အားဖြင့် ကျောက်တောင်ကမ်းပါးထက်သို့ လူလို ကပ်ပါစီးနင်း တက်ရောက်နိုင်သော စက်သီးကြိုးများ အခိုင်အမာတပ်ဆင်ထားသော ကြိမ်ခြင်းကြီးတစ်ခုက အသင့်ရှိနေပေပြီ။

နဂါးသခင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဝမ်းလှ၏ ပခုံးပေါ်လက်တင်ကာ

"ဝမ်းလှ....ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းရဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေကို ပြောင်းလဲပစ်ရတော့မယ်၊ ငါဟာ မင်းအတွက် ဦးလေးယွမ်ပဲ၊ ဟောဒီက သခင်မလေး

ဟာလည်း မင်းအတွက် နှမငယ်လီလီဖြစ်သွားပြီ၊ တို့ အားလုံးရဲ့ နောက်
ကြောင်းတွေအားလုံး ဒီနေရာမှာ ပဲ ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်ပေတော့၊ တို့
ဟာ ဒီမြေကြီးပေါ် ရပ်တည်နေမိပြီ၊ ဒီမြေကြီးနဲ့ တသားတည်းဖြစ်အောင်
ကြိုးစားရလိမ့်မယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ဝမ်လုသည် ဖြည်းညှင်းစွာ ထ၍ ရပ်လေ၏။ ဝမ်လု
၏ မျက်လုံးအစုံကမူ ရီဝေနေကာ

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေးယွမ်၊ ဝမ်လုဟာ ဦးလေးယွမ်နဲ့ နှမလေးလီလီရဲ့
ရှေ့က အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်"

ဟု ဆို လိုက်လေတော့၏။

နဂါးသခင်ကြီး ခေါ် ဦးလေးယွမ်နှင့် လီလီတို့ သည် ကျောက်တောင် ကမ်းပါးမြင့်ကြီးထက်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ ထိုနေရာသည် လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းပါးရာ ဒေသ ဖြစ်၏။

ကျောက်တောင်ကမ်းပါးသည် မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် (၁၅) မိုင်ခန့် ရှည်လျားစွာ တည်ရှိ၏။ ၎င်းသည် မြင့်မားစွာဖြင့် ဧရာဝတီကို အုပ်မိုးထားလေရာ အချို့က ဧရာဝတီ၏ အမိုးဟု ပင် တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

နက်ရှိုင်းသော တောတို့ က ထိုကျောက်တောင် ကမ်းပါးနှင့် တစ်ဆက်တည်းရှိနေ၏။

ဝမ်လုသည် နဂါးသခင်ကြီးနှင့်လီလီတို့ ကမ်းပါးထက်ရောက်ရှိလာသော်လည်း သူ၏ တာဝန်က မပြီးဆုံးသေးချေ။

၎င်းသည် လှေထိုးသားများ နှင့်အတူ စက်သီးကြိုးဖြင့် လှေကြီးထက်မှ စားနပ်ရိက္ခာများ ၊ လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ၊ လက်နက်ခဲယမ်းများ အပြင်၊ သေတ္တာအနက်ကြီး သုံးလုံးကို ကမ်းပါးထက်သို့ သယ်ယူနေလေ၏။

ထိုအခိုက် ဦးလေးယွမ်က စီးဆင်းနေသော မြစ်ပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး

"လီလီ ဟောဒီနေရာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုကို ဦးလေးယွမ်ပြောပြမယ်"

ဟု စကားစလေ၏။

လီလီက လှေထိုးသားများ ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ငေးမောရင်း ဦးလေးယွမ် ၏ စကားကို နားစိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးလေးယွမ်က

"ဒီအကြောင်းကိုကြားရရင် လီလီရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့် ဦးလေးယွမ် ဒီနေရာကို ရွေးချယ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ခံစားနားလည်သွားမှာ ပါ။ တစ်ချိန်က ဒီဒေသမှာ စမ္မာယန်ဂိုဏ်းဆိုတဲ့ မင်းနေပြည်တော် တစ်ခုတည်ရှိခဲ့ဘူးတယ်။ တစ်နေ့မှာ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်တဲ့ ညီတော်ဟာ အဲဒီ မင်းရဲ့ အရိုက်အရာကို မတရားလုယူခဲ့တဲ့ အတွက် မင်းနဲ့ မိဖုရားဟာ အသက်ဘေးက လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ပြန်ပြီး အဖမ်းခံခဲ့ရတယ်။ မိဖုရားကတော့ ဝိလာလို့ အမည်တွင်တဲ့ တောင်မှာ လျှို့ဝှက်ပြီး ခိုအောင်းနေခဲ့ရတယ်။ အခု ဦးလေးယွမ်တို့ ရဲ့ နောက်မှာ ရှိတဲ့ မှိုင်းညိုညိုတောင်မြင့်ကြီးဟာ တစ်ချိန်ဟာ ဝိလာတောင်လို့ အမည်တွင်ခဲ့တယ်"

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးလေးယွမ်၏ ဇာတ်လမ်းကြောင့် လီလီမျက်နှာက လေးမှာ အရောင်တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွား၏။ ဦးလေးယွမ်ကဆက်၍

"အဲဒီမိဖုရားဟာ ဝိလာသလို့ အမည်တွင်တဲ့ သားတော် တစ်ပါး ဖွားမြင်ခဲ့တယ်။ မင်းသား ကလေးဟာ ခုနစ်နှစ်အရွယ်ရောက်တဲ့ အခါမှာ သူ့ရဲ့ ဘဝနောက်ကြောင်းတွေကို သိရှိသွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းသားကလေးဟာ မိခင်ထံမှာ ခွင့်ပန်ပြီး ဖခင်ရဲ့ သတင်းကို စုံစမ်းဖို့ စမ္မာယန်ဂိုဏ်းကို ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။ ခရီးရောက်မဆိုက်ဘဲ မင်းသားဟာ သူ့ရဲ့ ဖခင်ကို အကျဉ်းထောင်က ထုတ်ယူပြီး သတ်ဖြတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတာနဲ့ ကြုံတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ ဖခင်ကိုယ်စား ၊ အသေခံမယ်လို့ နန်းလုဘုရင်ကို ခွင့်ပန်လိုက်တယ်"

ဟု ဆိုလေရာ လီလီ၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာ

"ဒီအဖြစ်အပျက်ထဲက မင်းသားလေးရဲ့ နေရာမှာ လီလီကိုယ်တိုင် ဝင်ပြီးကြုံတွေ့ခံစားနေလိုပါပဲလား"

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ဦးလေးယွမ်က ဆက်၍

"အဲဒီ နန်းလုဘုရင်ဟာ မင်းသားရဲ့ ခွင့်ပန်မှုကို လက်ခံပြီး သေစားသေဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တော့တယ်။ ဦးစွာ မင်းသားကို မြစ်ထဲပစ်ချဖို့ ကြံစည်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံး လှိုင်းတွေဟာ မကြုံဘူးအောင် ကြမ်းတမ်းပြင်းထန်လာတယ်။ အာဏာပါးကွက်သားတွေလည်း မင်းသားကို သတ်ဖြတ်ဖို့ နောက်တွန့်သွားကြတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်မှ မင်းသားကို ဆင်နွဲ့နှင်းသတ် ခိုင်းပြန်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ လည်း ဆင်းတွေဟာ ဦးစီးရဲ့ အမိန့်ချွင်းချက်ကို မနာခံခဲ့ဘူး။ အဲဒီနောက် မင်းသားကို မီးကျိခဲအပြည့်ထည့်ထားတဲ့ တွင်းထဲကို ပစ်ချခိုင်းပြန်တယ်။ မီးကျိခဲတွေဟာ မင်းသားနဲ့ ထိတွေ့လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငြိမ်းသွားကြပြန်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဦးလေးယွမ်တို့ အခုရှိနေတဲ့ ကျောက်တောင်ထိပ်ကနေ မြစ်ထဲကို ပစ်ချခိုင်းပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နဂါးမင်းက မင်းသားကို ကယ်တင်ယူပြီး ဘေးကင်းရာကို ဆောင်ယူသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအခါမှာ မြေငလျင်တွေလှုပ်၊ တောင်တွေလည်း ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာ လှိုင်းတံပိုးတွေထန်၊ ကမ်းပါးတွေပြိုပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာတွေ ဖြစ်ပေါ်ပေါ်လာခဲ့တယ်။ နန်းလုမင်းဟာ ကြောက်လန့်ပြီး နန်းတော်က ထွက်ပြေးတဲ့အခါ မြို့တံခါးဝမှာ ပဲ မြေမျိုခံလိုက်ရတယ်။ ဒါကတော့ ဒီကျောက်တောင်ကမ်းပါးကြီးက သက်သေပြုပြီး ပြောပြခဲ့တဲ့ ပုံပြင်ကလေးပါပဲ"

ဟု စကားကို အဆုံးသတ်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လီလီသည် ပါးပြင်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလျက်ရှိ၏။

ထို့နောက် လီလီက မျက်ရည်စများကို အသာအယာသုတ်၍

"ဦးလေးယွမ်က ကျွန်မကို ဘာကြောင့် ဒီနေရာအရောက်ခေါ်လာသလဲဆိုတာ သိပါပြီ"

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

လီလီသည် မင်းသားငယ်၏ အကြောင်း နားဆင်ရင်း မိမိ၏ နားကြည်းဖွယ် အတိတ်က ရင်ထဲကို တိုးဝင်လာခဲ့၏။ သူမသည် ဦးလေးယွမ်၏ စကားအတိုင်း အတိတ်ကို ပြည်ဖုံးကားချလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လီလီသည် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အကြောင်းအရာအားလုံးကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပယ်လိုက်တော့၏။ ထိုအချိန်တွင် ဝမ်လုနှင့် လှေထိုးသားတစ်စုသည် လှေကြီးထက်မှ ပစ္စည်းများကို သယ်ယူပြီး ဖြစ်၏။ ဦးလေးယွမ်က

"ဝမ်လု ကျောက်တောင်ကမ်းပါးမှာ လှေကြီးတစ်စင်းဆိုက်ကပ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ခြေရာလက်ရာတွေ အားလုံး ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပေတော့၊ လှေထိုးသားတွေကိုလည်း လှေကြီးနဲ့ အတူ သူတို့ သွားလိုရာသွားဖို့ ဆုငွေကောင်းကောင်း ပေးပြီး လွှတ်လိုက်ပါ "

ဟု ခိုင်းစေလေ၏။

ဝမ်လုသည် ထိုစကားကို ကြားလျှင် သူ့အတွက်ကြီးလေးသည့် တာဝန်တစ်ရပ် ကျရောက် လာပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်မိ၏။

ထို့နောက် ဝမ်လုက လှေထိုးသားများအား ငွေစများ ပေးအပ်ပြီး

"ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းတို့ ရဲ့ တာဝန်ပြီးဆုံးသွားပြီ၊ လှေပေါ်က ရိက္ခာအခန်းထဲမှာ မင်းတို့ အတွက် ရိက္ခာအချို့နဲ့ အကောင်းစား ဝါးစိမ်းအရက်အိုး ကြီးတစ်လုံး ရှိတယ်၊ မင်းတို့ သွားလိုရာ အရပ်ကိုသွားကြပေ

တော့၊ မင်းတို့ ရဲ့ လက်ထဲကို လှေကြီးကိုပါ အပိုင်ပေးအပ်လိုက်တယ်"

ဟု ပြော လိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ လှေထိုးသားများ သည် ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်ကြ၏။ သူတို့ သည် လှေကြီးကို ကမ်းမှ မခွာမီပင် အရက်အိုးကို ဖောက်၍ အောင်ပွဲခံကြလေ၏။

ထို့နောက် သူတို့ သည် ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်၍ သွားလာ ကြရာ ရွှေဂူအရပ်ကိုကျော်လွန်မီလျှင်ပင် အားလုံးမှာ ထူးဆန်းသော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရ၏။

မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာ ပင် သူတို့ ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပြာနန်း၍ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ထွက်လာ၏။

ထို့နောက် နေရာတွင် ပင် အသီးသီးလဲပြီအသက်ပျောက်သွားကြ တော့၏။ ဝမ်လု၏ အရက်အိုးထဲတွင် ခပ်လိုက်သည့် ထူးဆန်းသော အဆိပ်တစ်မျိုးက အချိန်တန်၍ အစွမ်းပြချေပြီ။

လှေကြီးထက်တွင် အသက်ရှင်သန်နေသူဟူ၍ မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့်လှေကြီးသည် အထိန်းအကွပ် မဲ့စွာဖြင့် ရေစီးအတိုင်း မျောပါ လျက် ရှိလေတော့၏။
